

Guillaume Cayet:

NEHYBNÍ

(Les Immobiles)

překlad Michal Zahálka

Lomítko značí místo přerušení v případě, že se repliky překrývají.

Pomlčka značí, že větu nebylo možné dokončit.

Ve druhé části umístění vět do závorek značí, že jde o postranní promluvy.

(...) značí časový posun. Během něj může vesnický sbor začít zpívat hymnu: „*Diano, Diano...*“

Autor má (coby slib sobě samému) povinnost vypovídat o světě. Jeho svět: ten, z něž pochází a který zkoumá. Náležíme jiným. Což znamená: pokorně mluvit v pozici zvěře, která se má, myslím, na pozoru před lovcovou puškou.

A jsou tu všichni ti nehybní: čekají, až se jim objevíš před hlavní. Jsi štvaná zvěř a musíš jí zůstat. Zůstat na místě, když z lovcovy pušky vyletí kulka a zasáhne tě do útroh. Autor je tou zvěří, která zůstává

OBYVATELÉ (obecní radní, tři lovci)

ONA

ON

SOUSEDKA

Krajina pod dohledem

Ona, on, v ruce kufry

OBECNÍ RADNÍ: *(Pauza.)* Je to tu celkem pěkné, ne? Táhle je hřbitov, táhle kopeček, táhle hřebeny. Tady jsme před radnicí, sešli jsme se tu, kvůli vám, tak. Bylo to zapsané v kalendáři: datum, den, hodina. Vašeho příjezdu. Možného příjezdu. Jelo se vám dobře? *(Pauza.)* Je to tu celkem pěkné. Vlakem, že ano, jeli jste vlakem, to jsme měli vědět, s těmi kufry, byli bychom pro vás dojeli na nádraží. Museli jste cestou z města přestupovat?

Táhle (dole) je cestička, těsně před zatáčkou se dáte vlevo: takhle to tady končí. Dlouhá vertikála: od štítů hřebenů k ceduli s názvem obce. Řady domů, květináče, kandelábry, řád věcí. Řád věcí je důležitý, řád věcí je vertikální, od štítů hřebenů k ceduli s názvem obce (vylézt z břicha, posadit se, plazit se, vstát, kulhat, spadnout: to je cesta člověka, nebo ne?). Jistě, vy jste jeli vlakem, to není tatáž cesta, ale dobrý začátek to je

Asi se chcete jít ubytovat? Pospícháte? Dneska už si nikdo na nic nenajde čas. *(Pauza.)* Chystáte se tu zůstat dlouho? Pozor na to, kdo se jednou usadí, ten se usadí, žeano

Všechny nezbytné papíry na uvítanou vám zaneseme později, všechny nabídky práce, vycházkové trasy. Hodně tady ve vesnici chodíme, všichni tady chodí, pozorují obzor. Jsou tu kouřící střechy domů, zvonice, co trčí z širošira, slunce a svět, co půjdou spát; je to jak nádherný obraz. Na hřbitově jsou čerstvé květiny, když začnou hnít, tak se odnesou, stará se o to obecní sluha. A barva, odstín za odstínem, celá krajina rozčtverečkováná na milimetr. O tom mluvíme: o hřbitovu, o horizontu, máte čas se tam jít podívat

Viděli jste cestou tamhle na louce? Jsou tam krávy. Děti si myslí, že vždycky ráno je tam přiveze velká dodávka a vyloží je do řady jednu vedle druhé, dokonce si myslí, že se to tak dělá i s babičkami, co klábosívají na lavičkách

Postavily se cesty, strážní věže, elektrické ploty: to kvůli zvěři (jelenům, divočákům). Všechno v okruhu aspoň tři kilometrů je zajištěné

Je to pěkné prostředí, tak. Ten klid, ta krajina, ten pokoj. Na tom se shodne většina lidí: pěkné prostředí. Dřív tady tak nějak všude byl úhor, muselo se to rozhrabat. Normální úhor, ne ten průmyslový (ty „brownfields“ byly až dál a nebyly tam moc dlouho). První, kdo se tu usadil, okolo patnáctého století, se jmenoval Jean anebo Henri, pěkný prašivec. Jean a jeho žena Henrietta nebo snad Henri a jeho žena Jeanette. Zkrátka

Nechali jsme zpracovat studii, aby to všechno působilo soudržně. Vysadili jsme keříky, je to krásnější a levnější než stavět další plot. Uvidíte, před vchodem jsme vám nechali postavit lampu, aby tam bylo plno světla a všechno drželo pohromadě, tak. Od hřebenů po hřbitov, všechno drží. Děti si hrají na hřebenech, starci si hrají na hřbitově. To je řád věcí

Městská rada se tu volí co šest let na šest let už třicet let. Jednou měsíčně se scházíme kvůli rozmísťování květin, údržbě komunikací, vedení odpadních potrubí. Někdo se přeci musí starat o bezvýznamnosti, a navíc když se to sečte, tak je deset bezvýznamností možná důležitějších než jedna zásadní věc, no ne?

Máme tu ve vsi takovou hymnu. (Doufám, že rádi zpíváte?) Pánové, hrdla dokořán! Tři, čtyři: *Diano, Diano, ty něžná lovkyně, Diano, Diano, ty něžná bohyně*. Uvidíte, že to je úplně jednoduché, za chvíli se to naučíte. Diana kvůli lovu, tak je to, modlíme se jen k ní. Taková místní zvyklost, dá se říct. Na Svatojánskou noc (ten zakladatel se určitě jmenoval Jean, být to Henri, tak je to noc Svatojindřišská) zapálíme oheň, děti jdou do lesa hledat polena, ženy vaří, muži postaví stan. Dojdeme do sklepa pro pití a na půdu pro vzpomínky. Pár lidí vytáhne pušky a střílí do vzduchu: říká se tomu salvy přátelství. *Na Dianu*. Střílíme pijeme setneme se zapomeneme se, až ráno procitneme v úvoze s hlavou v blátě. Samozřejmě je to jako když na Nový rok někteří oslavují předky a vrávorají už u třetích dveří. Takže. Zkrátka

Takový náš vlastní masopust. Řízený, fungující, zneužívání neřádu by bylo nebezpečné pro zdraví. Někde kolem snad bloumá i Diana, dokonce ji snad i viděli, jak se kousek od plotu páří s jelenem, ale víte jak, na tu dálku, to se člověk snadno splete

Na hřbitovní bráně je cedule, kterou se všichni řídí: „hry zakázané“. Vrší se tam starci, otcové svými rty líbají šije svých synů (kdyby se stařec položil na břicho, líbal by rty svého otce, to by nebylo normální). Děti si hrají na hřebenech: když se vrací domů, sundávají si hlínu z bot. Na hřbitově se

nehraje: starci si při vstupu boty nečistí, někteří tam jedou i na saních, nebo se nechají pohřbít s tažnými psy. Nebylo by normální, aby si dítě hrálo na hřbitově, a zrovna tak by nebylo normální, aby stařec umíral na hřebeni. Každý tu má nárok na prach svojí země, ale každý své místo a ta země se bude dobře hlídat

Jé, a málem bychom zapomněli, tamhle je vysoká tráva. Mezi domy a ploty. Není posekaná, zatím, dost jsme se zapotili už s těmi rekonstrukcemi, na ty padla spousta dotací, a vysoká tráva je plná různého hmyzu, klíšťat, bakterií a takových pitomostí, až by z toho někdo mohl mít smrt. Jsou tací, co tvrdí, že právě tam žije Diana. Bylo by nebezpečné odvažovat se tam a navíc tu tak jako tak není nic kromě toho, že: jsou tu děti, dospělí, starci, hřebeny, vesnice, hřbitov, nic víc. Zbytek jsou lži: ti, co vám to budou tvrdit, budou lháři, měly by se jim usekat jazyky, přilepit je k uším, aby už dál mluvili jen v uzavřeném okruhu

Tady je to celkem pěkné, soudržné a úplné. Všechno má své místo. Třeba máslo, o tom každý ví, že patří do máslenky. Na suchary se máslo nesmí mazat zubatým nožem, jinak už z toho nemáme suchar, ale drobečky, a na ty se máslo maže horko těžko

Tak, váš byt není daleko, dva pokoje, skvělé místo, plno světla, čerstvě po rekonstrukci, když budete chtít, bude to jen dočasně; máte čas najít si něco většího: parcelu, pozemek. Proud vám poběží od zítřka a jinak je všechno v pořádku

Je tu krajina jako z pohádky. Jarní rána; mlha, rosa. Podzimní večer; chůze po uschlém listí. A od zimy do zimy Diana

Pro dobro nás všech musíme mít na všechno společný pohled, promýšlet věci společně a tudíž v souladu. Je to pěkné, soudržné, úplné a souladné. Bez jistých ústupků bychom žít nemohli. Každý se každému přizpůsobí, jinak už by nikdo nevěděl, jak má tahat pilku, a každou chvíli by se musela volat sanitka

Seshora to vypadá jako valčík. Na tři doby. UM CA CÁ. UM CA CÁ. UM CA CÁ. Jako *Vídeňské valčíky* André Rieua, znáte André Rieua? Tohle je valčík dodávek. V sedm přijede pekařka ve své maličké béžové dodávce (uvidíte, z nároží je to vidět). Zastaví na náměstí a každý si přijde pro pečivo. V neděli se kupují croissanty, protože jsou tu malé děti, přes týden

se croissanty nekupují; pekařka je přiveze, ale ví, že je nikdo nekoupí. Mimoto je peče jenom jednou týdně, takže kdyby se někdo tomuhle pravidlu vzepřel, hned ho začne pálit žáha, takže nezapomene, že nebylo správné koupit si croissanty během týdne. Kdybyste měli balíček do města, máme tu poštáka. Nedávno jsme si nechali dovézt nový traktor, McCormick MTK 165, mnohem silnější, než náš starý Farmall DLD, s nápravama velkýma jak koně, teda jak poníci... Poštu tenkrát přivezl kamion, třicet metrů čtverečních, byla to docela událost, paní starostová kvůli tomu navařila kávu, na oslavu, a děti si tu novou mašinu přišly vyfotit. A coby ne?

Mívali jsme řezníka, ale dneska už všichni pro maso jezdí do supermarketu (tradice se ztrácí, všechno se dováží ze Španěl, děti budou brzo na hřebenech dělat koridu). Obyčejně, když se lov vydaří, vystačíme si celý týden s úlovkem. Znáte lov? Ty strážní věže, Diana, psi jsou od toho. Kočky ne, ne kočky, mňouká to, mele se to po ulicích, dělá to nepořádek. V rychlosti, abyste chápali, na konci lovu (zkrátka) vyložíme mrtvou kořist v dodávce a podělíme se. Kousek vždycky pro Dianu, vždycky. Jeden z nás to zapisuje do notýsku – kdo si bere co, jakou část – jen málokdy se někdo začne hádat, že by se nechtěl dělit o svůj úlovek. Lov je prostá věc, je šnapsem lidu. Chodí na něj všichni, i sám pan starosta. Vezmeme pušky nebo kulovnice (žádné bojové zbraně, to vás ujišťujeme), stoupneme si do řady a rozdělíme si místa. Když nemáte povolení, nemáte pušku, když nemáte pušku, nemáte nad zvířetem moc. Postavíme se do řady, děláme hluk, jedni jsou honci (kteří štvou zvěř z úkrytů) a druzí lovci, co čekají nehybní. Mají svá místa i palebné úhly (kvůli nim jsme nadělali značky na stromech). A začne to. Bum. Divočák. Bum bum. Laňka. To bývá vždycky o nedělích zábava. Když se vystřelí a něco padne, jeden z nás chytí svůj roh (ne, že by mu rostly rohy), lovecký roh a troubí TÁ, jednou, když je to laňka, TÁ TÁ, dvakrát, když je to divočák, TÁ TÁ TÁ, třikrát, když je to jelen, TÁ TÁ TÁ TÁ, čtyřikrát? Ne, čtyřikrát se netroubí. Třikrát (pro vysokou zvěř), počtvrté by to bylo – čtyři troubení na roh, nevím, co by to bylo za zvíře, ale určitě něco víc než zvíře. Jsou tací, co říkají o Dianě, že by byla poslední úlovek, ale ti moc mluví, až by si zasloužili vrazit jazyk do uší. Tedy obrazně, řečeno obrazně

Možná už byste chtěli do bytu, ne? Uspořádáme oběd a tak, abyste se představili, ne všichni o vás vědí, mohli by se chovat divně, mohli by si říkat – co všechno tady lidi nenapadne – Lidé z města jako vy... Tady lidi

obdělávají zem, lidé z města obdělávají ducha, myslí si bez řečí, mluví bezdůvodně, navrhuji bez rozmyslu a tak dokola (těm by se taky měl přilepit jazyk k uším). Tady lidi jsou to, co dělají. To je mnohem těžší než všichni ti lidi z města, kteří jsou to, co si myslí

No, nebudeme to protahovat. Je na vás vidět, že si z toho venkova chcete odpočinout, to bude určitě tou cestou. Většinu toho, co jsme vám neřekli, najdete v obecním věstníku. To pan starosta. Nepředstavili jsme ho. My hloupí, to je přitom důležitá věc. Pan starosta tu o všem rozhoduje. Nedávno našli granáty z dob války, čtyřicet plně funkčních, a pan starosta se toho ujal, musel zavolat pyrotechniky, lidi z města, taková věc se hned dostane na titulní stranu věstníku. Dneska je pan starosta na služební cestě, jinak by tu byl i se svou šerpou v barvách trikolory

Děti měly před nedávnem vystoupení. Máme tu sbor. Znáte tu hymnu: *Diano, Diano, ty něžná lovkyně, Diano, Diano, ty něžná bohyně*. To je učíme, špunty. Učí je paní starostová. (Dost se mluvilo o tom, že by se měly naučit nějakou tu sprostónárodní, ale jeden kmet prohlásil, že ty „jsou pro prostáky.“) Takže na to vystoupení vytáhli trikoloru, kmeti z toho popravdě moc nadšení nebyli, dokonce byli trochu našťvaní, div že z toho ve vesnici nebyla vzpora. „Takový výsměch se nenosí“, „na vlajku se neplive“, „politika musí zůstat politikou“

Zkrátka

Kvůli všem dodatečným informacím, když bude potřeba, jsme tu. Často se chodí na kávu k sousedům, pozvání se oplácí pozváním, až už nikdo neví, kdo koho zval první, ale to není to hlavní. Hlavní je si kávu míchat (s cukrem nebo dvěma). Je to symfonie kovu o porcelán. Míchá se víckrát, tak tady odměřujeme čas: to je zvyk

Když bude problém, když vám něco bude vadit, neváhejte a stavte se na panáka šnapsu. I šnaps je šnapsem lidu. Můj tatínek se dožil devadesátky, se čtyřmi ovce, až do konce svých – no, bylo to – se svou zahrádkou – krávami na maso, a když se musel stěhovat do domova (celé jeho žití v kufru mého peugeotu), jediné, co si nechal, byla bedna lahví šnapsu. Moc se omlouváme, mělo nás to napadnout dřív, je to všechno špatně přichystané, pošleme vám jednu láhev, máme archivní.

Pevně doufáme, že se vám to naše malé uvítání líbilo, a srdečně vás mezi námi vítáme

Bydlení pod dohledem

Ona, on, pokoj

ONA: Tak, tady

ON: Asi jo

ONA: Že tu prej je „plno světla“. (*Pauza.*) To teda není

ON: Támhle máš okno

ONA: Dvě tabulky. To nestačí

ON: Mělo by

ONA: Půjdu se hádat

ON: Kam?

ONA: Ven, na radnici. Půjdu se hádat –

ON: Pochop přece –

ONA: Ty něco uslyšej. Že se nám tu prej bude líbit –

ON: Miluju tě

ONA: Klid, příroda

ON: Věčně jseš nespokojená. Sebrali jsme se a odjeli sem, to je docela příjemné. Máme volbu, děláme rozhodnutí. To si dneska může dovolit málokdo, rozhodovat se. Zabalit si, vyrazit. Je to volba. To je za dnešního stavu věcí vzácnost. (*Pauza.*) Chceš na sebe upozorňovat, co?

ONA: Podle mě se k nám chovaj jak ke kusu hovna

ON: Nenaděláš nic. Budou říkat: „zrovna přijeli“, „ty vodjinud“. Však uslyšíš. „Už votravujou“, „Sukni nenosí.“ Venkov, ten já znám

ONA: Hm, hm

ON: Zanechat stopu, chápu, to jde. Ve městě ne, ale tady to jde, časem to půjde, zvolna, s trochou snahy to zvolna půjde. Najít si svoje místo. Všeho do času. Krůček po krůčku. *(Pauza.)* Co je?

ONA: Že to říkáš zrovna ty

ON: To přijde

ONA: *(Pauza.)* No / no

ON: No, anebo to přejde. *(Pauza.)* Uvidíš, že to přejde, tak. Najednou budeme odsud

ONA: Kvůli tomuhle jsme odjeli z města. „Chovaj se k nám jak ke kusu hovna.“ *(Pauza.)* Zanechat stopu ve dvou. Sami dva. Jedineční a propojení. Jeden ve druhém. Jseš krásnej. Proto tě miluju. Protože spolu chceme zanechat stopu. Protože jsme se rozhodli. Ty říkáš „krůček po krůčku“, já „jedno po druhém“. Jsme krásní. Tam nejsi nikdo, tady to je. Sám's to řek. Jiný. Jsme spolu. Sami. Totéž břicho, tytéž plíce. Ať to zase nezačíná. Nechci už. Nechci se s tím vším smířit. Nechci už meze a stopy. Chci jasný venkovský měsíc a ne chladné noci měst. Jak's to řek. Jiný. Jsme krásný, protože jsme jiný. Chodit po špičkách, zlehka našlapovat, dávat si pozor, nedělat hluk, to ne. Hudbu jsme vždycky pouštěli nahlas

ON: *(Pauza.)* Co kufry? Kams je dala?

ONA: Nechala venku

ON: Říkal jsem, ať je zanesesh dovnitř. Co řeknou lidi

ONA: Hlavně nepoutat *pozornost*

ON: Fakt bych je radši dal dovnitř

ONA: Ne dneska, chápu to dobře?

ON: Ne

ONA: Ani zítra

ON: Ne. *(Pauza.)* Uvidíš. Bude nám tu dobře

ONA: Ty se usmíváš?

ON: No

ONA: Působíš šťastně. To je dobře

ON: Ty budeš taky šťastná. Kruček po krůčku

ONA: Hm, hm

ON: Co je?

ONA: Poslouchám tě. Nic víc. Pořád tě jenom poslouchám

ON: Začínáš se litovat

ONA: Skončila jsem

ON: Nebudeme se snad dneska hádat?

ONA: Ne. *(Pauza.)* Už se nebude nic dít?

ON: Zítra, říkali. V kufru jsou svíčky. Povečeříme při svíčkách

ONA: To se chceš cpát syrovýma těstovinama?

ON: Já bych si hlavně chtěl k večeři dát tebe

ONA: Dva pokoje, říkali

ON: Nejspíš nechali vybourat příčku. Asi nám to zapomněli oznámit. Ale co, však to půjde

ONA: Já už tě nechápu

ON: Říkali dva pokoje, ale třeba se spletli. O nic nejde. Se vším tím papírováním, co měli, a navíc nejsme jediní. Ty máš dojem, že tu všichni jsou jen kvůli tobě –

ONA: Nemluv takhle

ON: Dáma si hraje na náročnou

ONA: Přestaň

ON: Třeba se spletli. Je to první fáze, i pro nás. Nejdřív si zvykneme

ONA: Nejdřív si vybereme

ON: Nejdřív se usadíme, pomilujem se

ONA: Jen tak to z tebe vypadne. „Pomilujem se.“ Řikáš to, jak kdybys mluvil o jídle. S takovým úsměvem. A pak hned potom vypadáš jak pitomec

ON: O rekonstrukci mluvili. No fakt. Psali to tam: „Byt k přenechání, probíhá...“

ONA: Ta tvoje pitomost se mi líbí, když se tak projeví

ON: Líbí, jo?

ONA: Líbí se mi, jak tomu věříš

ON: Nadio –

ONA: Lidi maj kolikrát v hlavě dost pitomostí. Malinkejch pitomostí, a nevědí to. Odněkud to prostě přijde, usadí se to, jen tak se to usadí. Natrvalo. Víš, když se rozbijou reproduktory, tak hudbu těžko uslyšíš. Takže neslyšíme, jak to přichází, a přijde to. Máme něco s ušima, špatně vnímáme hluboký tóny. Vždycky tě někdo varuje „přijde to, přijde to“, ale poněvadž byl s téma svejma nabubřelejma veršema vždycky trochu podezřelej, řekneš mu „no jó, no jó, jasněže“. Nakonec odněkud to přece přijít musí, no ne? Pitomost na tebe nepadne ze stromu jako jabko; to musí člověk přece jen sakra dobře pečovat o kořeny. Ta ti jen tak nepadne do huby, ale když se stane řečí doby, co naděláš? Nakonec si můžeme i říkat, že kontakt s touhle pitomostí je podmínkou, aby mohl člověk dojít štěstí. A jak se jednou usadí, tak jí začneš věřit, vážně jí uvěříš

ON: Neposlouchám tě

ONA: Chtělo by to pustit hudbu nahlas

ON: Myslelas na sousedy?

ONA: *(Pauza.)* Dva pokoje, říkali, skvěle situovaný, prosluněný. A nic z toho. Tlumená hudba. Nojo, venkov. Pokoj je tu jen jeden

ON: Nechali vybourat příčku, abychom měli víc místa

ONA: A nábytek?

ON: Však je ho dost. Ty chceš pořát víc. Jedna postel stačí, no ne. Zbytek se nějak zvládne. Půjdem si lehnout a pod peřinou se uvidí

ONA: Ty vždycky všechno nějak zvládneš

ON: Pojd'

ONA: Ne teď

ON: Krůček po krůčku

ONA: Když za sebou po cestě rozhazuješ kamínky, tak je vítr rozfouká

ON: Pro dva to je velký dost. Postel bude stačit. Je dobře. Postel stačí. Pak budem řešit dál. Nejdřív se usadíme

ONA: „Nejdřív se usadíme, nejdřív si zvykneme, potom si vybereme“

ON: Pojd' se zahřát

ONA: Není mi zima

ON: Ve městě to ráda nemáš. Ostatní ti lezou dovnitř ušima, až máš dojem, že se ti rozskočí hlava

ONA: To ta jejich pitomost, kvůli ní se –

ON: Vybudujeme si –

ONA: Tady?

ON: Je tu ticho a příjemně

ONA: Tlumená hudba

ON: Bude nám spolu dobře. Budeme spolu. Sami. Totéž břicho, tytéž plíce

ONA: Mně z tebe začíná bolet hlava / Ty tvoje sliby –

ON: Nezačínej

ONA: Se tříštěj o roh postele

ON: „Je to dočasně.“ Tak to říkali

ONA: Povídali, že mu hráli

ON: Máme čas si něco najít

ONA: Aha

ON: Pozemek

ONA: Aha

ON: Architekta

ONA: Aha. A peníze?

ON: To se nějak zvládne

ONA: Takže se usadíme, zvykneme si, nějak to zvládneme a vybereme si? *(Pauza.)* To zní slibně

ON: Tak si pojd' lehnout

ONA: Jseš blbej

ON: Podívej. Z postele máš na kuchyň a koupelnu na dosah. Všechn volnej čas budeme moct ležet, jen my dva, sami, jedineční a propojení, jeden ve druhém, totéž břicho, tytéž plíce. *(Pauza.)* Oči si zvyknou

ONA: Srdce ne

ON: Mělo by

ONA: Mně je blbě

ON: Třeba jseš těhotná

ONA: Dokonce bych mohla zvracet z postele

ON: Toužím po tobě

ONA: Teď ne

ON: Zvyknem si

ONA: Rozhodnem se, že si zvyknem

(...)

ONA: Máš hlad?

ON: Chuť, na tebe

ONA: Jseš blbej

(...)

SOUSEDKA: Viděla jsem kufry. Bylo otevřeno. Tak jsem šla dál. Noví sousedi?

ONA/ON: Dobrý den

SOUSEDKA: Teď jste se nastěhovali?

ONA/ON: Tak, tak

SOUSEDKA: To mi neřekli. Jeden by myslel, že se tu může kdekdo jen tak usadit

ONA: Měli vám to říct

SOUSEDKA: Já si nestěžuju, jenom říkám. Jdu vás pozdravit. Uvidíte, že to tady je docela pěkné. Řady domů. Květináče. Kan-

ON: Říct / Měli vám to říct

ONA: Řeči se mluví a voda teče

SOUSEDKA: S tím vším, co se děje, jeden nikdy neví. *(Pauza.)* Kandelábry jsou tu nově, ty dělali nedávno. Rozkopali zem, aby mohli položit kanalizaci, a rovnou taky vyměnili vedení, všechnu tu elektriku. Jeden z místních poznamenal, že to „tu krajinu rozesralo“, a fakt je, že jsme se na tom pak shodli všichni. Teď vede všechno pod zemí. Všechno pod zemí, takže už to nevadí. Vede to odnikud nikam, aspoň to tak vypadá, ale celé to je jedna velká síť. *(Pauza.)* Fakt ale je, že to teď je docela pěkné. Údržba přišla dost draho. Víte co, tak už to bývá: ohled na peníze má přednost před krásou. Za něco člověk bojovat musí

ON: Jdete nás zkontrolovat?

ONA: Peníze, nebo krása?

SOUSEDKA: Na peníze je můj manžel, mně jde jenom o krásu

ON: Moje žena je nezdvořák

SOUSEDKA: Ale to nic / nejsem přece od policie

ONA: Nezdvořák, nezdvořák. To byl vtip

SOUSEDKA: Mluvila bych jiným hlasem, kdybych byla / od policie

ON: Mužským hlasem

ONA: (Dělala jsem si legraci)

ON: (Legrační to nebylo)

SOUSEDKA: To by nebylo správné

ONA: Jenom tak vlézt do bytu

ON: Zvonek nezvoní

SOUSEDKA: To není ženská přirozenost. Udržovat řád je údělem mužů

ONA: Naším je s tím souhlasit

ON: (Nech toho)

ONA: (Jen si ověřuju)

SOUSEDKA: To máte zajisté pravdu

ONA: *Zajisté*

SOUSEDKA: Všechno podléhá určitému řádu a naším údělem je s tím souhlasit. (*Pauza.*) Vy jste krásná, vypadáte jako. (*Pauza.*) S tím zvonkem to je normální. To kvůli bývalým sousedům. Jejich děcka si s tím zvonkem bez přestání hrály. Říkali jsme jim: „Děcka patří na hřebeny.“ Odstěhovali se. A ten zvonek od- No, a teď už to jde, když – nakonec. Mezi náma, zvonit, když někam jdete, k čemu to je, je to jak na divadle. Takže zvonek přišel pryč, jako všechny tyhle divadelní zbytečnosti. Je to. Nakonec. (*Pauza.*) Tady se nezvoní, nanejvýš tak troubí, když se jede na lov. (*Pauza.*) Nate. Místní zvyklost. Tady –

ONA: Děkujeme

SOUSEDKA: Je to metýnka. Ráno jsem pekla

ON: To je od vás moc pěkné, paní

SOUSEDKA: S mirabelkama

ONA: Z těch on má osypky

SOUSEDKA: Vážně?

ON: Neposlouchejte ji, ona –

SOUSEDKA: Tak to si nedáte šnaps. To jsem nemohla vědět

ON: (Jseš blbá)

ONA: Naskočeť mu všude. Vypadá pak jak maják

ON: (Nech toho.) Žena je z Bretaně

SOUSEDKA: Z Bretaně / Tam musí být zima

ONA: Ale já si dám / Zima, no nevím

ON: Moje žena hrozně ráda jí. Na to ji užije –

ONA: Užije?

ON: To má po otci

ONA: (Neproprovokuj)

ON: (To říká ta pravá.) (*Pauza.*) Vážně jste moc hodná, paní

SOUSEDKA: A není tam zima?

ON: Člověk si zvykne

ONA: On se snadno přizpůsobuje –

SOUSEDKA: Chápu, že není úplně snadné dobře žít mimo –

ONA: Dobře žít. Dobře žít, jíst dobrou metínku –

SOUS./ON: Metýnku

ONA: Metýnku

SOUSEDKA: Takže děláte bublaninu? Když se dobře nežije, je potřeba péct hodně bublaniny

ONA: (*Pauza.*) To máte pravdu. Zvonky nejsou potřeba. Zvonky jsou jak na divadle, zrovna jako metýnka, no ne? Je to tak. Udělat ántré. Říkal někdo, že metýnka nezvoní, nebo že zvonek nemetá, zmetám zvonek, blablablabla

ON: Co to s tebou je?

SOUSEDKA: Chytá ji to takhle často?

ONA: Bolí mě hlava –

ON: Když je moc teplo. Uvnitř se prostě –

SOUSEDKA: Přehřívá

ON: Jak pevně disk

SOUSEDKA: To bude tou Bretaní – Asi ten časový posun. Metýnka že je jak na divadle? Říká kdo?

ONA: Uspořádání, domluva, pečení, šlehání a tak, ne? Když to neklape v páru, začneš péct koláč, když to neklape v zemi, začneš vést válku. (když jdeš k někomu domů, zazvoníš) Nedalo by se vést válku v páru, jako zemi v koláči, nebo hůř válku kvůli koláči nebo pár kvůli zemi, nebo zemi kvůli koláči a válku kvůli páru nebo spárovat slovo válka a slovo země a slovo koláč a slovo pár a říct: válka je zemi tím, čím je koláč páru

ON: (Meleš z cesty)

ONA: (Zmetej mě)

ON: Paní *sousedka* se tu ne –

SOUSEDKA: Caroline. Jmenuju se Caroline. Přátelé si tu říkají křestními jmény

ONA: Caroline

SOUSEDKA: Takže se budeme přátelit. Občas se stavíte na kávu. Měla jsem ji udělat

ON: Kávu, ano

ONA: Nemáme židle. Mohla byste si sednout –

SOUSEDKA: Na zem?

ON: Sednout si myšleno obrazně

ONA: Přesně tak

ON: Býval bych kafe udělal, ale –

SOUSEDKA: Nemáte kávovar?

ONA: Bohužel –

SOUSEDKA: Ani rozpustnou?

ON: Ještě ne. Dodávka –

SOUSEDKA: No a káva bez cukru –

ONA: Stěhováci se museli cestou ztratit. Ještě nedojeli. Máme jen těstoviny, ale těstoviny v půlce odpoledne / Musíte přijít jindy

SOUSEDKA: Na konci

ONA: Prosím?

SOUSEDKA: Říkala jste uprostřed. Je pět hodin. To je konec. Tady v pět už odpoledne končí

ON: To bude ten časový posun

ONA: To určitě ta Bretaň

SOUSEDKA: Lidé z města žijí v noci. Pro ně je poledne o půlnoci

ONA: Trochu jako v Austrálii

ON: (Nejseš vtipná)

ONA: (Myslíš, jo?)

SOUSEDKA: *(Pauza.)* Netrapte se tím. Povídat si můžeme i vestoje. *(Pauza.)* Můj manžel. Starosta. Srandista. Ani mi neřekl, že se někdo nastěhuje

ONA: On je ten na peníze

SOUSEDKA: Ten

ONA: A vás, vás zajímá krása

SOUSEDKA: Přesně tak

ON: (Prosím tě.) Vážně nás to moc mrzí

SOUSEDKA: Bychom uklidili. To se nehodí, takhle vás tu uvítat

ON: Měli jsme dát vědět

ONA: Třeba vývěsku, no

ON: (Nezačínej)

ONA: Měli jsme vyvěsit ceduli: „Přijedeme k vám. Noví sousedi.“

SOUSEDKA: No vy jste taky srandistka. Si s ním budete dobře rozumět, s Pierrem (to je manžel: jmenuje se po dědečkovi). Taky věčně vtipkuje, jako vy. Ani jsem se nezeptala, jak se jmenujete

ON: Nadia

SOUSEDKA: Nadia?

ON: Její matka byla Italka

SOUSEDKA: Nevypadáte na to. Já myslela, že na to všichni vypadáte. Nejste parádivá, to proto. Šperky nemáte ráda?

ONA: (Mně je z toho k blití)

ON: (Nadio)

SOUSEDKA: To je legrační, Nadia je Diana naruby. To se tu bude líbit, budeme vám moct říkat Nadia, Diana. Teda naruby, opačně než nalic, možná je to nalic, ne? *(Pauza.)* Každopádně doufám, že vás nečeká stejný osud

ONA: *(Pauza.)* Jonas

ON / SOUS.: Jonas?

SOUSEDKA: To je ze Severu?

ONA: Z Maďarska

ON: Nadia plácá / nesmysly

ONA: A to je legrační, Jonas naruby, to není nic

ON: (Neztrapňuj mě takhle.) Franck

SOUSEDKA: Francku. Těší mě. Mezi náma: to se mi líbí víc. Takže nejste ze Skandinávie?

ON: Jsme tady z kraje

SOUSEDKA: Vy nejste z Bretaně?

ONA: Rodiče se přestěhovali

SOUSEDKA: Takže jste náplava

ONA: Dá se říct

SOUSEDKA: Dělán si legraci. Snažím se. Moc mi to nejde

ON: Jsme z města

ONA: Z města tady v kraji

ON: Ano, z města tady v kraji

ONA: Odstěhovali jsme se, protože Franckovi se ve městě už nelíbilo

ON: Tobě taky ne

ONA: Franck je trochu samotář

ON: Takhle bys mluvit nemusela

ONA: Jako ty vaše kandelábry

SOUSEDKA: Víte, Diano (dovolíte, abych vám tak říkala), kandelábry nejsou samotáři. Jsou to věci. A pod zemí jsou propojené s jinými. Kandelábry jsou všechny podzemní síť

ON: Neposloucháš, když mluví. Už to říkala

SOUSEDKA: Takže toužíte po *samotě*. Bude se vám tu líbit. Spousta prostoru, to je na to celkem pěkné. Je tu místo

ONA: Chtěl dýchat čerstvý vzduch

ON: (Ponižuješ mě)

SOUSEDKA: Čerstvý vzduch?

ONA: S čerstvým pachem kravinců

ON: (Nadio)

ONA: Už ve městě stál za hovno, takže sem zapadne –

ON: (Nesnáším, když jseš taková)

SOUSEDKA: No, však uvidíte, je tu malebně. *(Pauza.)* Do košíku jsem vám dala trochu místních specialit. Zavařeninu. Paštiku –

ONA: Manžel je –

ON: Byl

SOUSEDKA: Jé. Vy už nejste manželé?

ONA: Jsme

SOUSEDKA: Dneska je tolik rozvodů. Já svému muži řekla: co se jednou rozehraje, to se taky dohraje, jinak je to švindl. *(Pauza.)* Děti nemáte?

ONA: Manžel je vegetarián –

ON: Byl jsem / vegetarián

ONA: (Ještě včera –)

ON: (Zticha buď)

SOUSEDKA: Nechcete?

ONA: Ale ano, možná

ON: Možná?

ONA: Moc ráda

SOUSEDKA: Děti nebo paštiku?

ONA: To je jedno

ON: Nadio

ONA: Dělán si legraci

SOUSEDKA: Jste mě vyděsila. *(Pauza.)* Bych tu paštiku zas musela odnést. Představte si to, na ulici. Co by řekli lidi. Starostova žena s paštikou v ruce. To by. Lidi by řekli „naturálie“. Tady lidi soudí přísně, víte, už je to tak. *(Pauza.)* No. *(Pauza.)* Zvláštní, přísahala bych, že vás znám

ONA: Máme dost práce

SOUSEDKA: Možná že jsme se potkali ve městě?

ON: Možná

ONA: Možná zítra?

SOUSEDKA: Zítra? Ne, já myslím někdy dřív. Zítra se s váma sejít nemůžu. Váš humor se mi zamlouvá

ONA: Říkala jsem, že bychom to třeba mohli odložit na zítra

SOUSEDKA: Jsem na obtíž, je to tak?

ON: Vůbec ne. Žena myslela to kafe

SOUSEDKA: Ta káva, ano, jistě. Přijdu sem a potom půjdete vy ke mně

ONA: Třeba se známe a nevíme o tom. Třeba se nějak podobáme –

ON: (Jestli zase začneš, tak běž radši ven, prosím tě)

ONA: (Prosím?)

ON: (Běž se ven uklidnit, prosím tě)

ONA: (Fakt chceš vést tuhle debatu?)

SOUSEDKA: Podobáte, možná. *(Pauza.)* Nechcete pomoci uklidit? Vidím, že nemáte stání...

ON: Ne, vážně, máme jen pár kufrů

SOUSEDKA: Tak já budu čekat

ONA: Čekat?

SOUSEDKA: Jsme přátelé, no ne. Musíme se blíž poznat. Chodíte na lov? Pierre z vás bude určitě nadšený

ONA: Ne ne, manžel neloví

ON: Ve městě, víte –

SOUSEDKA: To se naučíte. Člověk se všechno naučí. Zvykne si –

ONA: Vybere si

ON: Zvykne si

SOUSEDKA: Přátelství, Diano (opravdu úžasné jméno). Nejdřív budeš trochu nesvá, ale pak to přijde. *(Pauza.)* Já nemám moc smysl pro humor. Budeš mě učit

(...)

ON: Nebudeš jíst?

ONA: Pozdějc

ON: Ta metýnka je výborná

(...)

ON: Vrátiš se. Neříkáš nic. Protože nemáš co říct. *(Pauza.)* Co je?

ONA: Chceš po mě, abych se omluvila, ale já toho nelituju. Až mi příště řekne Diano, nacpu jí tu její nezměrnou laskavost do chřtánu

ON: Prosím tě

ONA: Co?

ON: Řekli jsme si: žádný rozruch

ONA: Žádný rozruch, já rozruch nedělala

ON: Řekli jsme si: zůstat ve stínu

ONA: Tisknout se ke stěnám, až s nima splyneme?

ON: Řekli jsme si: nepoutat pozornost

ONA: Nábytek ještě nedorazil?

ON: Řekli jsme si, že musíme zachovat klid

ONA: Zítřa bychom tam měli zavolat. Stěhováci to určitě zkazili

ON: Řekli jsme si, že to zkusíme jinak. Řekli jsme si, že musíme –

ONA: Vážně trváš na tom, abychom vedli tuhle debatu?

ON: Ne

ONA: No tak fajn

ON: Řekli jsme si: najít si místo. Zůstat v klidu. A pak to zkusit jinak. Takhle postupně. Mluvili jsme o tom. Nejdřív si zvyknout

ONA: Nejdřív si vybrat

ON: Krůček po krůčku. Jedno po druhém

ONA: Ty už jsi oba krůčky udělal. Už tady vězíš až po pás. Jseš teda vážně úplně. Nenacházím slova, ale vážně jseš úplně –

ON: Divnej?

ONA: Divnej. Tak, divnej jseš

ON: Nápodobně

ONA: A to jsme jeli až sem, abychom si toho všimli

ON: *(Pauza.)* Nebudeme se rozčilovat, jo? Aspoň ne kvůli tomuhle? Poddá se to. *(Pauza.)* Chybí ti město?

ONA: *(Pauza.)* Co to je za kabát?

ON: To je Caroline

ONA: Co tu dělá?

ON: Chystá jídlo

ONA: Jídlo?

ON: Objevila se tu. Přišla si postěžovat na. Říkala, že jseš vyčerpaná. Že ti pomůže

ONA: Já pomoc nepotřebuju

ON: No tak fajn

SOUSEDKA: Tak. A je to hotovo. Ahoj, Diano / Máš se?

ONA: (Jsem Nadia) / Zdravíčko, Caroline

SOUSEDKA: Pojď dál. Nestůj tam tak ve dveřích. Nastydneš

ONA: (Je magor)

ON: (Je hodná)

ONA: (Mě z ní mrazí)

ON: (Mně je milá)

ONA: Mrazí mě tak, že se úplně třesu, je to...

SOUSEDKA: Zas taková zima snad není

ON: (Nech toho) *(Pauza.)* Můžeš se trochu usmát, víš

SOUSEDKA: Další místní specialita. *(Pauza.)* Zůstanete snad na večeři?

ONA: Prosím?

SOUSEDKA: Jestli tu dneska budete večeřet?

ONA: No nikam se nechystáme

SOUSEDKA: Tak můžeme povečeřet společně

ONA: Někdy v týdnu se určitě domluvíme

ON: Upekla telecí brzlík

SOUSEDKA: Copak je? Jako bys mě viděla nerada

ON: (To kvůli okenicím)

ONA: (Okenicím? Co je s nima?)

SOUSEDKA: Víš, ty tvoje okenice. Říkala jsem si. To nějak není dobře

ON: Tlučou se

ONA: (Cože?)

ON: Barevně se tlučou

ONA: (Co je s okenicema)

ON: Nehodí se sem

ONA: (To myslíš vážně?)

ON: (Nemluv tak nahlas)

ONA: (Mluvím, jak se mi chce)

SOUSEDKA: Říkala jsem si. Takhle to nejde. Určitě jsi vyčerpaná. Já jsem tvoje přítelkyně. Jsme tu pro tebe. Přišla jsem ti pomoci, prostě

ONA: (Co si to o sobě myslíš?)

SOUSEDKA: Známe se. Už jsi tu dva dny. Představ si

ON: (Nadio, prosím tě)

ONA: (A teď jí zlehounka nasoukám tu její pečínku do chřtánu)

ON: Brzlík. Ten máš přece ráda

ONA: Moc (ale jíst ho nebudu)

SOUSEDKA: Říkala jsem si. Troška brzlíku, to ti udělá dobře. Nemůžeš bezdůvodně natírat okenice. To nějak není dobře. No ne, Francku?

ON: Rozhodně

ONA: (*Rozhodně?*)

SOUSEDKA: Malování je od toho, když jsou lidé nemocní. Uměním se léčí ti, co jim není dobře. Je to projev nemoci. Poradím ti doktora, jestli chceš, ale věř mi, umění, to není přiměřená léčba

ON: (Má pravdu)

ONA: (Ty s ní souhlasíš?)

ON: Caroline upekla brzlík. Telecí

ONA: (Nebudu jíst)

SOUSEDKA: Říkala jsem si. Chápu, že je to pro tebe složité. Než si zvykneš. Pomůžu ti. Od čeho jsou přítelkyně

ONA: To myslíte barvu těch okenic?

ON: Poslouchej, Nadio, pravda je, že je dost křiklavá

ONA: Křiklavá?

ON: Zvenku nic jinýho nevidíš

SOUSEDKA: Zlobíš se? Je to trochu tvoje děťátko, vid'

ON: Prošel jsem celou ulici a fakt je, že. (Ta tvoje pitomá červená) Nic jinýho vidět není

ONA: Jsem hotová, půjdu spát

ON: Zrovnas přišla

SOUSEDKA: Je půl deváté

ON: Caroline upekla telecí brzlík

ONA: (No tak, pojď, jdem spát)

ON: (Je tu jen jeden pokoj)

SOUSEDKA: Byla jsem nakupovat. Volal Pierre, že jíst nebude. Večeří někde venku. Říkala jsem si, že vám to udělá radost. Říkala jsem si, pomůžu jí troškou domácího brzlíku. Říkala jsem si: to určitě tím, jak jsou ty domy v jedné řadě –

ON: V jedné řadě, tak

SOUSEDKA: Vracíš do vesnice, všechno je v jedné řadě a přímo uprostřed / ta červená, Diano; to

ON: (Tvý zasraný veledílo)

SOUSEDKA: To prostě nejde. Říkala jsem si –

ONA: Říkala jsem si, řekli jsme si. Říkala jsem si, řekli jsme si. Vy si toho teda říkáte velkou spoustu, oba dva

ON: Dělá si legraci. (Chováš se protivně) To jsou pořád rozmary paní umělkyně

ONA: Chtěla jsem se –

SOUSEDKA: Občas se mi tvoje vtipy nelíbí. Mezi námi, takovéhle okenice, to je hrůza, ne?

ONA: Nejjednodušší by bylo, kdyby tam vůbec nebyly –

ON: (Mluvíš nesmysly)

ONA: Měly by se všechny sundat

ON: (Přestaň)

SOUSEDKA: Ta řada domů

ONA: No

SOUSEDKA: Květináče

ONA: Hlavně květiny. Všechny ty barevný kytky

SOUSEDKA: Á

ONA: Co je s ní?

ON: Ty tvoje řeči s ní otráslý. Caroline. Caroline

ONA: Zaklepe nám tu bačkorama

ON: Paráda

ONA: To bude teda mazec

ON: To není legrační, Nadio. Caroline. Caroline

SOUSEDKA: (*Pauza.*) Květiny ne, Diano, no tak

ONA: Jsem Nadia

SOUSEDKA: Ano, vím. Nadia je Diana naruby. (*Pauza*) Když květiny začnou tlít, tak se vymění

ONA: Všechno, co nezapadá, by se mělo odstranit

ON: (Zas ji to popadne, o to ti jde?)

SOUSEDKA: Nemůžeš ale dát pryč květiny...

ON: A teď tady s prominutím nezapadáš ty

ONA: A pak taky ty stromy, ne, a prořezat ztrouchnivělý větve

ON: Tak hele, teď se posadíš. A v klidu to nad brzlíkem probereme

ONA: (Vážně chceš vést tuhle tu debilní debatu?)

ON: (Nezačínej zase s tím –)

SOUSEDKA: Květiny ne, Diano...

ONA: (Vážně ti to mám říct?)

ON: (Teď ne)

SOUSEDKA: No tak...

ONA: Takže nakonec všechno seříznout. Zkrátit růžky. Vzít roha. Zdekovat se

ON: Koukej si sednout

ONA: Ty si totiž tak jako tak nevybereš. Takhle je to už od začátku

SOUSEDKA: Omlouvám se, nechtěla jsem působit / neodbytně

ON: Ne, Caroline, to s tebou nemá co dělat. Sedni si

ONA: Ne

ON: Nadio, prosím tě, nechovej se jak dítě

SOUSEDKA: Jestli dovolíte: děti patří na hřebeny. *(Pauza)* Červená. Holka moje, to je teda vkus. Mezi námi, ano? Říkám ti to, protože jsme přítelkyně, je to pro tvoje dobro

ONA: Maso

ON: Cože?

ONA: Krvavý, červený

SOUSEDKA: Já maso vždycky pěkně propeču

ON: Okenice, Nadio

SOUSEDKA: Pohled na maso nemám ráda

ONA: To se změní

SOUSEDKA: Změní?

ON: okenice

SOUSEDKA: krev

ONA: maso

ON: To nemá –

SOUSEDKA: No

ON: Půjde to, Caroline. Půjde to. Nadia si dělá legraci

SOUSEDKA: Věci se měnit nesmí. Máme tu rád a dost. Je to dané, rozumíš. *(Pauza.)* Že bychom šli ke stolu?

ONA: Říkala jsem přece, že jdu spát

SOUSEDKA: Musíš počkat, Diano

ONA: Jsem Nadia

SOUSEDKA: Všechno děláš naopak. Vážně bych ti měla říkat Nadio, když jsi taková. Jsi unavená

ONA: (Unavená a únavná)

ON: (Nadio)

SOUSEDKA: To máš z toho dojíždění

ON: Nábytek ještě nepřivezli. Máme jen postel. Nebudeš přece spát uprostřed vlní brzlíku. *(Pauza.)* Kam jdeš?

ONA: Ven

SOUSEDKA: Maso vystydne

ON: Mrzne tam

SOUSEDKA: No tak zima ještě není

ONA: Mě mrazí

ON: Ty dost ráda vítězně odcházíš, co?

SOUSEDKA: To můžeš říkat, až bude zima

(...)

SOUSEDKA: Ty nebudeš jíst?

ON: Hned, hned

(...)

SOUSEDKA: Francku?

ONA: Ne

SOUSEDKA: Já myslela, že se vrátil Franck

ONA: A ty se staráš o to, kdy se vrací můj muž?

SOUSEDKA: Někdy jseš pěkně nedůtklivá. *(Pauza.)* Přivezli vám nábytek. Nikdo tu nebyl. Dovolila jsem si. Dobře jsem udělala, ne?

ONA: Už by tu *měl* být

SOUSEDKA: Počkali by. To se mi nezdálo, radši jsem je pustila. O týden později. A pak nechají dodávku jen tak ve vesnici. Přímou v cestě. *(Pauza.)* Neříkalas, že –

ONA: To tě pustil Franck?

SOUSEDKA: Neříkalas mi o kočce

ONA: Neptala ses. *(Pauza.)* Byl to Franck?

SOUSEDKA: Na radnici je skříňka s náhradními klíči. Od toho tam jsou. Neměla jsem tvoje číslo, jinak bych zavolala. Neměla jsem?

ONA: Franck se vrací v sedm. Měl by tu být

SOUSEDKA: Tady se kočky –

ONA: Co?

SOUSEDKA: Měli jste nám říct

ONA: Řeči se mluví

SOUSEDKA: Franck odešel s Pierrem

ONA: Kam?

SOUSEDKA: Vráti se. Nerozlučná dvojka, uvidíš. *(Pauza.)* Poslyš, jsou věci, co ty smíš a jiní ne. Je to tak dané, je to tak. Nařízeno. Ty si z toho možná nic neděláš, ale tyhle věci projednává rada

ONA: Hm, hm

SOUSEDKA: Jsi pořád unavená?

ONA: Proč jsi dala na stůl vázu?

SOUSEDKA: Třeba není dobrý nápad pracovat jinde, jakože ve městě. Pierre by ti mohl najít práci tady, když budeš chtít. Prát, uklízet. To neustálé dojíždění. Třeba na to jednou dojedeš. Jsou toho plné zprávy. Kdekdo usne za volantem. Most, autonehoda: vzpomeň si na Dianu

ONA: To je výstraha?

SOUSEDKA: Ber to jako radu

ONA: Já na stůl nikdy vázu nedávám

SOUSEDKA: Začala jsem uklízet, abych ti pomohla. Udělala jsem všechno tak, jak se to tu dělává. Stůl, krajka, váza. Květiny, když zvadnou, vyměnit. Ráno zalévat

ONA: Ale neutopit

SOUSEDKA: Přesně tak. *(Pauza.)* Myslela jsi na děti?

ONA: Ne, ale dojedli jsme tu tvoji paštiku

SOUSEDKA: Děti mají alergie

ONA: Kočce hrozně chutnala

SOUSEDKA: Děláš si legraci?

ONA: Asi

SOUSEDKA: Kočičí chlupy někdy –

ONA: Dám si pozor

SOUSEDKA: To můžeš dávat pozor sebevíc. Zanechává to stopy

ONA: Budu ji vodit na vodítku

SOUSEDKA: Kočku na vodítku?

ONA: Dám si pozor

SOUSEDKA: Já kočky znám, všude to skáče, na stůl, bude si hrát s květinama a pak shodí vázu. A jestli se rozbije, tak to vlastnoručně posbíráš. Jo, a byla jsi u doktora?

ONA: Ne

SOUSEDKA: Dám ti adresu. *(Pauza.)* Na. Měla bys ji vrátit do obchodu

ONA: Budu po ní uklízet

SOUSEDKA: Tady máme jen psy. Kvůli lovu. Kočky dělají nepořádek. Leze to do popelnic, toulá se to po ulicích, kálí to na chodníky. Možná bys ji mohla dát do auta. Koukala jsem, že dobře parkuješ. Dát ji do kufru. Pierre nemá kočky rád, ale dobře zaparkovaná auta, no. *(Pauza.)* Pospěš si. Brzy tu budou. Je to pro tvoje dobro. Přece nechceš, aby lidi řekli, že nemáš dobrou vůli

ONA: Něco kouří?

SOUSEDKA: To je z trouby

ONA: Další koláč?

SOUSEDKA: Jablečný. Dárek. K vašemu zabydlení

(...)

ON: Ty nebudeš?

ONA: Hele, koláč – já už se obětovala

ON: Jde to?

ONA: Hm, hm

ON: Určitě?

ONA: Hm, hm

ON: Ta krajina tady

ONA: Co

ON: Bude nám dobře. *(Pauza.)* Pierre mě provedl. Připadá mi to tu celkem –

ONA: Pěkné?

ON: Říká se to

(...)

ONA: Co to máš za ohoz?

ON: To je khaki

ONA: Nový?

ON: Je neděle. To se nosí každou první neděli v měsíci

ONA: *(Pauza.)* Směšný

ON: Nejdřív tohle, rituál, zkouška. Je to „honec“. Tak se tomu říká. Děláme v lese hluk, abychom vyštvali zvěř

ONA: Já myslela, že nechceš poutat pozornost

ON: To jenom když jseš lovec

ONA: A byl jsi lovec už dřív?

ON: Nadio, prosím tě

ONA: Fakt je, že takhle teda pozornosti neujdeš

ON: Ten ohoz, jak říkáš, není ohoz, to je tradice. Nejdřív tohle, a pak si budu žádat o povolení

ONA: Střílet

ON: Když nemáš povolení, nemáš pušku, když nemáš pušku, nemáš nad zvířetem moc

ONA: A ty chceš moc, vid'?

ON: Nezačínej, Nadio

ONA: Baví tě to?

ON: Docela jo

ONA: Spokojenej?

ON: Neříkám ne

ONA: Zvykáš si?

ON: Taky bys měla

ONA: Bezva

ON: *(Pauza.)* Ty jseš zaslepená

ONA: Zaslepená?

ON: Všechno obracíš. Caroline má pravdu

ONA: Jseš směšnej

ON: Vidiš, obracíš to

ONA: Jako s tím podzimem a zimou, co?

ON: Nadio –

ONA: Kdy máte ten pochod?

ON: Je to nahánka. Vždyť to víš. Je to v neděli. Je neděle. Je to tak –

ONA: Tvůj novej kamarád se má dobře?

ON: Taky by sis měla najít přátele. *(Pauza.)* Tady. *(Pauza.)* Uvadneš tu –

ONA: Nechtěl bys dělat naháňku se mnou?

ON: *(Pauza.)* Poslyš. Dělam to pro nás. Ty si toho nevšímáš, ale je to tady celkem pěkné

ONA: To už jsi říkal

ON: Měla bys to brát trochu s odstupem

ONA: Běžím po lese – abych si získala odstup – a v jednu chvíli mě zezadu střelíš a já dělám mrtvou

ON: Vyprávěli mi příběh o Dianě. Víš, v té písničce –

ONA: Ano, vím

ON: *Diano, Diano, ty něžná lovkyně, Diano, Diano, ty něžná bohyně.* Povídá se, že se toulá po lese. Že když na ni narazíš, je radno střílet jako první

ONA: Pitomosti

ON: Pak by byla velká spousta masa. Přestaň. *(Pauza.)* Nemůžeš se tvářit, že je všechno špatně

ONA: Ty se zas pořád tváříš, že je všechno v cajku. Nějak to zvládneš. Zvykneš si. Tak to říkáš

ON: Jedno po druhém –

ONA: Krůček po krůčku, akorát že máš rozvázaný tkaničky, v křoví si rozbiješ hubu, vstáváš a najednou. Diana je za tebou. Tak co uděláš? Vystřelíš? Sáfra, vždyť ty nemáš to povolení. Takže? *(Pauza.)* Víím, co si říkáš „Nevadí, nějak to zvládnu“ Tak co uděláš? Změníš se v jelena? *(Pauza.)* Měl bys jít na vzduch. Je tu k zalknutí

ON: Caroline za tebou odpoledne přijde na kafe

ONA: Nebudu tady

ON: To jsem ti ale neřekl

ONA: Nebudu dělat, co mi říkáš

ON: Jseš si jistá?

ONA: Naprosto

ON: Vážně chceš vést tuhle debatu?

ONA: Asi ne. *(Pauza.)* Myslím, že ani tobě se do toho nechce. *(Pauza.)* Nezvykáme si. Rozhodneme se, že si zvykneme. A ty ses rozhodnul. Ať chceš, nebo ne. Nikdo tě nenutí si zvykat. Rozhodl ses říkat „snad, ano“. Rozhodl ses říkat, že nemáš jinou možnost. Rozhodl ses říkat, že si zvykneme, nezvykáme si, rozhodujeme se, že si zvykneme. Rozhodujeme se, jestli se rozhodneme anebo ne, a ty ses rozhodl, že se rozhodovat nebudeš, to je tvoje rozhodnutí. Možná rozhoduješ o maličkostech, ale chceš zapadnout. Přizpůsobuješ se

ON: *(Pauza.)* Skončilas? *(Pauza.)* Místní nás přijali

ONA: Já nemluvím o nich. Mluvím o tobě, jenomže ty se chováš moc nečitelně, než aby se o tobě dalo mluvit

ON: Nemluv takhle. Jseš jak malá

ONA: Přestaň urážet –

ON: Je potřeba jít s dobou. Dospěj, kurva

ONA: Dospět, Francku? Jsme sami, spolu. Tys mluvil o svitu měsíce –

ON: Řekli jsme si, že si zvykneme. Zvykneme si. Já si zvykám

ONA: Dobře ses to naučil

ON: Seru na tebe

ONA: Přijal jsi je a oni tě teď učí

ON: Běž do prdele

ONA: Pojd' do mě hned teď. Jsem laňka, Francku

ON: Přestaň. *(Pauza.)* Obraz. Harmonické barvy. Neladíš

ONA: Lepší neladit než vyblednout

ON: *(Pauza.)* To se poddá. O nic nejde

ONA: Hm, hm. Věčně ty tvoje sliby. (*Pauza.*) Sám jsi říkal: vyvrženci. Nepřibližovat se

ON: Vítají nás tu

ONA: Žádní vyvrženci nikdy nebyli. Říkala jsem to. Ruce pryč

ON: Už nejsme sami

ONA: Ale vyvržení, to –

ON: Nech už těch nabubřelých řečí

ONA: Vzdáváš se

ON: Ty řeči už se nenosí. Není čeho se vzdávat. Je jenom co budovat

ONA: Znáš tě jinýho. Hnusíš se mi

ON: No jo. Vidíš. A je to tu. *Jiný*. Pro tebe je všechno *jiný*. To ty ráda, bejt *jiná* –

ONA: Fašouně

ON: Cože

ONA: Fašouně

ON: Zopakuj to

ONA: Nebojím se ti to říkat. Fašouně

ON: Neříkej to

ONA: Fašoun jseš

ON: Přestaň

ONA: A je to celkem pěkné

ON: Sklapni

ONA: Fašouně. Co nahnije, to se vymění

ON: Drž hubu, Nadio

ONA: Mluvíš jak fašoun
 ON: Mluvíš jak kráva. *(Pauza.)* Promiň, ale takhle nemluv, prosím tě
 ONA: Tys zvednul ruku
 ON: Tys zvýšila hlas
 ONA: Chtěl bys, abych tě poslechla
 ON: Jen abys souhlasila
 ONA: A kdyby tě Pierre požádal, aby sis vzal tu uniformu?
 ON: To není uniforma
 ONA: Tradice?
 ON: Tak, tak. *(Pauza.)* Nechoď pryč
 ONA: Nazdar
 ON: Nadio, teď mě poslouvej. *(Pauza.)* Nadio?
 (...)
 SOUSEDKA: Nedala by sis něco k jídlu, Dianko?
 ONA: Dianko?
 SOUSEDKA: Má něžná lovkyně
 ONA: Nemám hlad
 SOUSEDKA: Káva. Kyselá. Dva cukry. Třikrát zamíchat. Přejde to. Ta kyselost přejde. *(Pauza.)* Chtěla jsem ohledně té kočky –
 ONA: Co?
 SOUSEDKA: Nepřejou si to na radě
 (...)
 ONA: Prořízli pneumatiky. Rozmlátili kufr. Kočka zmizela
 ON: Se někde určitě courá

ONA: Courá?

ON: Courá, no, šla se projít. Na vzduch

ONA: Nechali tam vzkaz

ON: Usměj se

ONA: Na kusu papíru

ON: Pořád se tváříš našťvaně

ONA: Chápeš to? Na autě je vzkaz

ON: Nelíbilo se jim tvoje chování

ONA: Vzkaz

ON: Já vím

ONA: Že víš?

ON: Viděl jsem

ONA: A neřekneš nic?

ON: Musíš to pochopit

ONA: Prosím?

ON: Držíš se moc stranou

ONA: Co

ON: Abys je chápala –

ONA: Cože?

ON: Chceš, abych něco řekl. Říkám: musíš je chápat, žes nás –

ONA: *Nás? (Pauza.)* My jsme byli sami. Jedineční a propojení. Jeden ve druhém.

ON: Bylo jsme *jiní*

ONA: Ano

ON: Já už to dál tolerovat nemůžu

ONA: Nemůžeš?

ON: Dneska večeříme u Pierra –

ONA: Nemůžeš co?

ON: Máme pro tebe novinku –

ONA: Neříkej, že –

ON: Něco ti chceme říct

ONA: „Z rozhodnutí rady“

ON: Pierre je nemocný

ONA: Co to plácáš?

ON: Trable se srdcem. Dlouho už nevydrží

ONA: To je tvoje písmo

ON: Je

ONA: Tos udělal ty?

ON: Musíš to pochopit

ONA: *(Pauza.)* Hlavně se nepřibližuj. *(Pauza.)* Všichni jste nemocní

ON: Půjdem k doktorovi, ano. Doprovodím tě

ONA: Nech mě

ON: Uvidíš, bude dobře

ONA: Seru na tebe

ON: Musíš to pochopit

ONA: Zůstaň stát

ON: Krůček po krůčku

ONA: Zůstaň, kde jseš

ON: Krůček, druhý, třetí, ...

ONA: Nepřibližuj se

ON: Neboj. Nepřiblížím se k tobě. Máš pravdu, nemám na to povolení. (*Pauza.*) Běž se obléct. Zítra odvezeme auto do opravny. Pierre mi nabídl místo. Místo v radě. Nejdřív radní, potom náměstek a pak, s trochou štěstí – Rád bych, aby sis vzala šaty. Jsou u něj radní. Už říkají: Diana, má královna, Diana, má lovkyně, Diana, má bohyně. On zpívá: *Diano, Diano, má něžná lovkyně, Diano, Diano, má něžná bohyně*

ONA: Ta píseň je návnada, za zvuků hymny se mnohem líp střílí, Francku

ON: Nezačínej. Chovej se na úrovni, prosím tě. Říká, že potřebuje přítele. Oporu na ten čas, co mu zbývá. Říká, že někdo bude muset převzít jeho místo

ONA: A někdo to moje

ON: To je něco jiného

ONA: Vždycky jsem věděla, že je pojítka mezi lovem a politikou. Všude jde o to pronásledovat oběť, získat navrch nad protivníkem. Všude jde o to vyštvat z úkrytu, vyděsit, odhalit: tak to chodí. Politik a lovec, stejný boj: najdeš si úhel, stojíš nehybný mezi zvířaty, která se ti míhají v zaměřovači, a v pušce máš kulky dobrého a špatného svědomí, které jim můžeš střelit do lebky. Byls jejich kořist, jenomže jsi hrozně poddajné zvíře, Francku. Něco ti podají, ty se ptáš, co to je: „No, tohle, to jsou pušky, no, zabíjí to.“ Ano, zabíjí, Francku, a zabilo to všechnu lásku, která mi k tobě zbývala. Podívej, já běhám v jejich trávě. V jejich krajině pod dohledem, víš, co jí říkám

ON: Jo

ONA: Co?

ON: Jo jo

ONA: Jo?

ON: Jo jo

ONA: Jo jo co?

ON: Jo jo

ONA: Tak mluv

ON: Víím, co té krajině řekneš. Hraj si se slovama, jo. Jasný. Jen tak dál

ONA: Klidně bych ti mohla říkat Pierre

ON: Jasný

ONA: Je Pierre a vlk. Franck a beránek. Tečka a já jdu blejt

ON: Hraj si na oběť

ONA: A kdybys byl kořist ty

ON: ...

ONA: Chtěl bys mi říkat Caroline?

ON: Jasný. Zůstaň si v krunýři

(...)

ON: Všem ses líbila, vidělas. Diano sem, Diano tam, Didi: dokonce i kmet se přidal. „Didi, trochu vína? Ještě vám doleju, děvče?“ „Lady Di“, „My Queen“. Další si dávali pozor, ale stejně by radši měli Dianu na svojí straně než naopak. *(Pauza.)* Didi, něco k pití?

ONA: Ne, díky

ON: Maso bylo každopádně výborné

ONA: Hm, hm

ON: Pierre je skvělý člověk, nemyslíš?

ONA: Hm, hm

ON: Víš, jak začal s těma loveckýma vtípkama – nesmála ses, ale mělas –

ONA: Měla

ON: Nebo mohla

ONA: Ano, mohla jsem

ON: Jdou dva lovci a jeden povídá druhému: „Ty sis uvázal uzlík na uchu svého psa?“ – „Jo, to abych na zpáteční cestě nezapomněl koupit kořist.“ To je vtipné

ONA: Jsi zamilovaný?

ON: Kdežto ty

ONA: Chceš mi na uchu uvázat uzlík, abys na mě nezapomněl

ON: (*Pauza.*) No tak, Didi. Co? Didi, nejsi spokojená? No tak, nezlob se. (*Pauza.*) Zrovna máš špatné rozpoložení, ale to se všechno zlepší, uvidíš. (*Pauza.*) Nemyslíš? Nepřišlo ti, že byl Pierre zábavný, že ses mohla trošku zasmát –

ONA: Hm, hm

ON: Samozřejmě jsi neřekla ani slovo. Víš, co si pomyslí. Když se nebudeš usmívat, když nebudeš nic říkat, když nebudeš konverzovat. Lidi si pomyslí, že je nemáš ráda. Vážně chceš, aby si mysleli tohle

ONA: .

ON: Nadio, kurvadrát. Řekni něco

ONA: Ty si pamatuješ moje jméno?

ON: Musíš ze sebe umět něco vydat

(...)

ONA: Pierre. Tak. To jste vy. Těší mě. Diana. Ano. Já. Tenhle úsměv znám. Ten má i můj muž, když se tak zatváří a pak. Ano, stejný výraz. Franck pak vždycky vypadá jak vůl. Jak ten vůl. Je to výraz, co se vznáší ve vzduchu, volovina. Šíříte ji, Pierre. Snad to bude tou ohromnou výmluvností, ne. Tou vznosností: pane starosto. Taky jsem vznosná, jsem Diana a pro vás kořist navíc. Takže, Pierre, vy – ty – můžeme si tykat – já vám ty – tykám vám – ty mi taky ty – já jsem laňka Diana, ty jseš lovec Pierre – ty mi tykat můžeš – to když jsme přátelé. Takže Pierre, jseš lovec. Jak už jsem říkala. Lov a politika, ohromná podoba. Nakonec je to totéž. Dělíš kořist. Jedněm i druhým. Nedáš těm, co prohráli, anebo hůř, těm, co se nezúčastnili. To nakonec dává smysl. Buď jsi zvěř, nebo lovec, nemůžeš být nic mezi tím. Rozhodneš se. (*Pauza.*) Co. Vid', Pierre, že se rozhodujeme?

ON: Tohle bys mohla někam dát

ONA: To je dárek, Pierre?

ON: Sklapni

ONA: Zase

ON: Drž hubu. Někam to dej. Hlava kance. Můj první

ONA: Já myslela, že zabíjet můžou jen skuteční lovci

ON: Nechali mě. Prvního jsem minul, druhýho trefil přímo do čela

ONA: Měl bys víc trénovat, abys příště neminul

ON: Jseš věčně nespokojená

ONA: Ale ne, Francku. Jsem ohromně spokojená

ON: Vezmeš pušku. Dobře zamíříš. Musíš pracovat s dechem. Odjistíš: prásk. Vystřelí. Tři kilometry. Můžeš trefit zvíře do hlavy ze tří kilometrů. Potom dvakrát zazní roh. Můj první. Musíme ho pověsit, moje první trofej. Kdyby přišli kamarádi z lovu. Je na něm dnešní datum: devěťadvacátého, vidíš, na památku

ONA: Pověším ho nad sporák, můžeš na něj koukat z postele. Mám vedle nechat kousek místa na svoji? Diana brzy odejde, Pierre

(...)

SOUSEDKA: Dáš si ještě?

ON: Já vím...

SOUSEDKA: Máš dneska hlad?

ON: Já vím, no. Musí se změnit

SOUSEDKA: Mám ráda, když dojídáš z mého talíře, Francku

ON: Nemusíš mi říkat křestním jménem

SOUSEDKA: To už nejsme přátelé? (*Pauza.*) Trochu sýra?

ON: Ona se nezmění

SOUSEDKA: Ne

ON: Mezi hlavním chodem a sýrem se talíř nemění

SOUSEDKA: Čeká se na zákusek –

ON: Čeká se na zákusek, ano

SOUSEDKA: A ty spěcháš

(...)

SOUS./ON: Varovali jsme tě

SOUSEDKA: S tou kočkou to nebyl dobrý nápad

ON: Do auta se dává kulovnice, už je to tak

ONA: (To všechno tě naučili tvoji noví přátelé?)

SOUSEDKA: Koho by napadlo dávat do kufru auta kočku?

ON: (No tak)

SOUSEDKA: Kočka se do kufru –

ON: Pierre má naštěstí pochopení. (*Pauza.*) (Neřekneš nic?)

ONA: (Nemám co říct)

SOUSEDKA: S jinýma lidma by to takhle nešlo

ON: Jen si to představ. Že máš najednou popelnice poškrábaný

SOUSEDKA: Jednáme s tebou celkem smířlivě

ON: Diano

ONA: Nejdřív Nadia

SOUSEDKA: Tím spíš, že je Pierre špatný na srdce

ONA: Až pak Diana

ON: Všímej si trochu

ONA: Až pak Diana

SOUSEDKA: To rozhodnutí jsme učinili

ON: Učinili společně. Nebylas tu

SOUSEDKA: Vůbec tu dost nejsi. To to tvoje neustálé dojíždění

ON: Podali jsme jí takový přípravek

SOUSEDKA: Samozřejmě nic necítila

ON: Takže?

SOUSEDKA: Neřekneš nic?

ON: Dal jsem ji do igelitky. Asi se s ní budeš chtít rozloučit. „Sbohem, mami“, „sbohem, kočko“. Pohrbím ji v zahradě

ONA: Skončili jste?

SOUSEDKA: Brzy, neboj. *(Pauza.)* Poslyš. Já se hodlám snažit, ale jen tak to nepůjde. Víš, tady na šest měsíců z roku všechno zmizí. Kostelní věž, střechy domů, a když je moc mlhy, tak i okna. Takže ty bys taky měla koukat zmizet. Opona. Tma a šup. Chápeš, co tím chci říct? Nechala jsem tě, aby ses vymezila, nechala jsem tě, aby ses mi smála. *(Pauza.)* Dívej se na mě, prosím tě. *(Pauza.)* Jsem tvoje kamarádka a tenhle rozhovor mi dlužíš, no ne? Budu s tebou mluvit, abych působila zdvořile. *(Pauza.)* Chceš vykřičet pravdu, která není, ale k čemu to? S tvou zahrádkou pitomosti je konec. Nic už na ní neroste, jen plevel a vysoká tráva. Pořád jsi mladá a krásná, ale vítr se stáčí. Víš, časem ti boky nakynou, zato nápady budeš mít pořád stejně ploché. Když svět drží pohromadě, litují se jenom neřádní: k takové sortě bys vážně chtěla patřit? *(Pauza.)* Ráda bys sem přijela jako květinka a dělala brajgl, ale já jsem silnější než ty. *(Pauza.)* Taková je pravda, před ní můžeš jen mlčet. A rukou ti dává znamení: „Bye bye.“ Tvé jméno se nese naší krajinou, Diano. *(Pauza.)* Já jsem z těch silných žen, kterým se říkává „venkovanky“, ty jsi z těch křehkých, kterým se říká „neurotičky“. Jsi nemocná, Diano. Neříkám, že jsi neurotička, nedám ti tuhle výsadu, říkám ti „jepice“ *(Pauza.)* Tak, řekla jsem, co jsem chtěla říct, a teď ti poradím, abys vystupovala zdvořile. Franck vejde do dveří a já ti budu pořád ještě radit, říkat ti, jak je krásné milovat a milovat nanovo, zvykat si na lásku těch, co jsou „dva, sami, spolu.“ Tak to Franck vždycky rád říká, ne? A pak se na sebe usmějeme. Každý z nás tří bude vědět, ale nikdo neřekne nic. Budeme zticha. Když vítěz vyhraje, slaví, kdo je poražený, skloní se. Já těmi dveřmi projdu sama, ale uvnitř tohohle domu

bude ještě víc samoty, vaše těla už se jedno druhému omrzela. *(Pauza.)* Začnu se svou radou? Ber to jako radu, ne jako výstrahu. *(Pauza.)* Dneska je čas se změnit. Začít být tak nějak ženou. To dojíždění musí přestat. Jsou to jen výmysly. Jako lidi ve městě, však víš; něco si myslí, o něčem mluví a moc o tom nemyslí, něco si myslí a moc o tom nemluví, a mluví a moc o tom. Nakonec. Tvoje místo je tady po boku manžela. Pierre je churavý, Franck ho nahradí. Budeš tu královnou, Diano, královnou pana starosty a také bohyní lovců, rozumíš?

ON: Nechceš být mojí královnou?

SOUSEDKA: Pohřbils ji

ON: Hlavou na východ, jak jsi chtěla. *(Pauza.)* Neodpovíš?

SOUSEDKA: Všechno je v pořádku, Francku. Netrap se, já zas přijdu

(...)

ON: Nejiš

ONA: Nemám hlad

ON: Musíš jíst

ONA: Na to kašlu

ON: Na to kašlat nemůžeš

ONA: Můžu, Pierre

ON: Neříkej mi tak

ONA: Taky můžeme utéct

ON: *(Pauza.)* Chceš jít ven?

ONA: *(Pauza.)* Odcházím

ON: Jo, jo

ONA: Opouštím tě

ON: Jistěže

ONA: Rozhodla jsem se

ON: Já si zvykám na tvé rozhodnutí

ONA: .

ON: Počkej

ONA: Co?

ON: Na. *(Pauza.)* Caroline ti upekla koláč

(...)

ON: Odešla

SOUSEDKA: Pierre taky. Včera večer. Dal se vlevo, po cestičce těsně před zatačkou. Dlouhá vertikála od štítů hřebenů k ceduli s názvem obce. To je řád věcí. Vylezeš z břicha, posadíš se, plazíš se, vstáváš, kulháš, padáš

ON: Nechtěla jít po stopách. Zůstala –

SOUSEDKA: Nehybná? Kdo je skutečně nehybný? *(Pauza.)* Nemohli jsme nic dělat. Mezi námi, možná je to lepší, nemyslíš? Nic netrvá věčně. Jenom dohrát hru, jinak je to švindl. *(Pauza.)* Zítra ve čtyři je smuteční slavnost. Ráno ho přinesli. Doufám, že dorazíš

ON: Jistěže

SOUSEDKA: Potom můžeš přijít ke mně

ON: Stavím se

SOUSEDKA: Na kávu

ON: Už nevím, kdo koho zval první

SOUSEDKA: *(Pauza.)* Volalo pár lidí, že přijdou na návštěvu. Bude je potřeba dobře přivítat

ON: Já se toho ujmu

SOUSEDKA: Pane starosto

ON: Madam

Pod dohledem

V dáli silueta: člověk nebo zvíře, to se na tu dálku snadno splete

TŘI LOVCI

1: Viděls?

2: Co?

1: Neříkej, žes nic neviděl

2: Cože?

3: Von spí

1: Ty spíš?

2: Nespím

1: Šmarjá, tys fakt spal

2: Né

1: A neviděls nic?

3: Dyk spal

2: Né

3: Takžes nespál?

1: Hlavu s takovejmahle kulatejma vočima

- 3: *Diano, Diano, ty něžná bohyně, Diano, Diano, ty něžná lovkyně*
- 2: Pšt
- 3: Ještě ji přilákáš
- 1: Spal jsi
- 2: Když budeš tak kušnit, všechno vyplašíš
- 2: Šnaps?
- 1: Vo šnapsu mi nemluv
- 2: Takže žádnéj šnaps?
- 1: Vono je lepší, když spíš
- 3: Slyšíte to?
- 2: To je vona?
- 1: Vrací se
- 3: *Diano, Diano, ty něžná bohyně, Diano, Diano, ty něžná lovkyně*
- 2: Nech toho
- 3: Chci ji přilákat
- 1: Já nic neslyším

3: Na tu dálku bys chtěl slyšet co?

1: Nevidim

2: Pšt

3: Směje se ti

1: Srandičky

2: *(Pauza.)* Támhle

(Výstřel.)

1: Kruci, minul jsem

2: Smolík

3: Pokaždý to z první rány nejde

2: To ten šnaps

3: Ty snad neznáš žádný jiný slova

2: Je neděle

3: To není důvod

(Výstřel.)

2: Ty to děláš schválně

1: Viděli jste to?

- 3: Na tu dálku není vidět nic
- 1: Jelen
- 2: Jelen...
- 3: Moc malý
- 2: Neříkej, že –
- 3: No jasně: to bude masa
- 1: Rušíš mě. Nic nevidím
- 2: Snad nějaká laňka
- 1: Nebo divočák
- 3: Nebo Dia–
- 1: Nemel nesmysly
- 3: Na tři kilometry, to je těžko říct
- 2: Podle pachu, jen –
- 1: Já mam rýmu
- 2: Já nemam čuch
- 3: Eště jsme neskončili
- 2: Ale každopádně máme úlovek

1: Musim vědět, po čem střílim

2: Střílej

1: Mířim

3: Střílej, pak uvidíš

1: Nevidim

3: Máš vidiny

2: *(Pauza.)* Tam

(Výstřel.)

2: No to snad není možný

1: Nedaří se

3: Vysmívá se ti

2: Hele, znova se vrací

3: Tak koukej mířit

1: Jde moc rychle

2: Míří to do houští...

3: Je to ona...

2: Jestli budeš dál...

- 3: Určitě je to ona...
- 2: Vzdaluje se to z dostřelu...
- 1: Nežvaňte
- 3/2: Ted'
- 1: Mírím
- 2: Miř líp
- 3: Už mělo bejt po ní, krucinál
- 1: Klid, klid...
- 2: Tak šup
- 1: Čekám na správnou chvíli
- 2: Správnou chvíli, správnou chvíli...
- 3: Táhle je
- 2: Strílej
- 1: Počkej
- 3: *Diano, Diano, ty něžná bohyně...*
- 2: Strílej, kurva
- 1: Počkej

3: *Diano, Diano, ty něžná lovkyně...*

2: Strílej

1: Co je to za zvíře?

2: Už se nehejbe

3: *Diano, Diano, ty něžná bohyně...*

1: Nechceš toho nechat?

3: *Diano, Diano, ty něžná lovkyně...*

2: Správná chvíle, teď

1: Stojí tam

2: Tak do toho, nevidíš, že se ti vysmívá

1: Tentokrát neminu

3: *Diano, Diano, ty něžná bohyně*

2: Pšt

3: *Diano, Diano, ty něžná lovkyně*

2: Zab tu mrchu

(Výstřel.)

1: Ha, tak vida

- 2: To už celkem šlo
- 3: Jedna kulka. Rovnou mezi kukadla
- 1: By mě zajímalo, co to bylo zač
- 2: Na pekáči to máš stejně jedno
- 1: To je fuk, mě to zajímá
- 2: Voni se vo to postaraj
- 1: Uvidíme u dodávky
- 3: Takže panáčka
- 1: Ty už's dozpíval?

(Odejdou

Tma

Pauza

Roh troubí čtyřikrát)